

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

BROJ: 11 0 U 023075 18 U

Dana, 18.04.2019. godine

Okružni sud u Banjoj Luci po sudiji Stamenić Darku kao sudiji pojedincu, uz sudjelovanje Radanović Vesne kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana "Borba protiv korupcije BiH" Transparency International Bosne i Hercegovine, Banjaluka, ulica Gajeva broj 2 (u daljem tekstu: tužilac), radi poništenja rješenja broj: 01-7455-2/18 od 29.06.2018. godine, JZU „Univerzitetski Klinički centar Republike Srpske“ Banjaluka, ulica Dvanaest beba bb (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu odobravanja pristupa informacijama, a u izvršenju presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 022550 18 U od 28.05.2018. godine, donio je dana 18.04.2019. godine, sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tuženi da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom, odbijen je žalba tužioca broj: 02-97 R (161) od 21.12.2017. godine, izjavljena protiv akta tuženog broj: 01-14020-5/17 od 06.12.2017. godine, u kojem se navodi da zbog nepotpunih izjašnjenja ponuđača nisu u mogućnosti da dostave odgovor na zahtjev za pristup informacijama, ali uz obavezu da će u što kraćem roku dostaviti odgovor na zahtjev po prijemu dodatnih izjašnjenja firmi koja se učestvovala u predmetnom postupku javne nabavke, tako da se utvrđuje izuzetak od objavljivanja informacija, u smislu člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama, s obzirom da zahtjev tužioca uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane, učesnika postupka označene javne nabavke.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužilac pobija doneseni akt zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i nepravilne primjene materijalnog prava, kako to proizlazi iz navoda tužbe. U tužbi ističe da javni organ prilikom odlučivanja nije pravilno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama, pa ukazuje na sadržinu odredbi člana 1., 7. i 9. stav 2. navedenog zakona. S tim u vezi, javni organ nije naveo koje su to informacije koje tuženi smatra povjerljivim, te razloge za štetu koja bi navodno proistekla iz objavljivanja takvih informacija, s obzirom da je riječ o više javnih dokumenta koje predstavljaju javne informacije, pod kontrolom javnog organa, a koji je ugovorna strana u postupku javne nabavke, pri čemu postoji opravdani javni interes da se informacije objave, uz podsjećanje da tuženi, kao javni organ, zaključuje ugovor sa trećim licima u ime svih građana Republike Srpske. Postavlja pitanje na koji način kopije zapisnika sa javnog otvaranja ponuda, uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane ili odluka o dodjeli ugovora, s obzirom da se informacije sličnog sadržaja redovno objavljuju na zvaničnoj web stranici tuženog. Podsjeća, da prilikom donošenja odluke da li je objavljivanje opravdano javnim interesom, nadležni organ je u smislu član 9. stav 2. zakona, obavezan da razmotri okolnosti kao što su svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bio kakvog prestupa, zloupotreba vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašćeno korišćenje javnih fondova i dr. Dakle, institut „ispitivanje javnog interesa“ predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama, da javni organ neće po automatizmu

utvrđivati izuzetke, nego da će od slučaja do slučaja, primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam. U konkretnom slučaju očigledno je da tuženi, kao javni organ, od samo početka postupka, izbjegava da dostavi tražene informacije, pri čemu je prvobitni razlog bilo navodno izjašnjenje treće strane da nisu saglasni sa dostavljanjem informacija u postupku u kojem su bili ponuđači, dok se u drugom dopisu navodi da je izjašnjenje treće strane nepotpuno, zbog čega se nakon izjavljenog prigovora, morala podnijeti tužba zbog ćutanja uprave, a što je još jedan od dokaza da se tuženi svojski trudio da oteža pristup informacijama. Na kraju, tuženi uprkos tome ponovo odbija da dostavi tražene informacije, navodeći samo da zahtjev uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane, a da pri tome ne dostavlja izjašnjenje treće strane d.o.o. „Unifarm“ i d.o.o. „Medicom“, na osnovu kojih je i proglasio informacije povjerljivim. Predlaže da sud uvaži tužbu i poništi osporeni akt, uz naknadu troškova upravnog spora.

Tuženi je na zahtjev suda dostavio spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu, u kojem navodi da u smislu člana 4. ZUS, nije nadležan organ, niti akt koji je donio, odnosno kojeg osporava, predstavlja upravni akt, u smislu člana 7. istog zakona, tako da osporeni akt nema svojstvo upravnog akta u pogledu elementa koji se odnosi na donosioca, pa tako niti u pogledu elementa koji se odnosi na materiju o kojoj je odlučivano u aktu kojeg tužilac osporava, pa kao takav ne može biti predmet ovog upravnog spora. Podsjeća, da je javna ustanova čija je osnovna djelatnost zdravstvena zaštita, a čije osnivanje, organizacija rada i funkcionisanje je uređeno Zakonom o zdravstvenoj zaštiti (Službeni glasnik RS broj: 106/09 i 44/15). Dakle, tuženi nema povjerenja javna ovlašćenja na osnovu kojih bi bio obavezan rješavati o pravima i obavezama fizičkih lica u pojedinačnim upravnim stvarima u upravnom postupku. U vezi s tim, predlaže da se tužba odbaci, a ukoliko se prigovor odbije i sud odluči da meritorno rješi spor, predlaže da se tužba odbije kao neosnovana. Smatra, da se u konkretnom slučaju, u smislu člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik RS broj: 20/01), radilo o informacijama koje uključuju povjerljive komercijalne interese trećih strana, učesnika u postupku javnih nabavki, napominjući da su treće strane, odnosno učesnici u postupku javnih nabavki, obaviješteni o pojedinostima tužiočevog zahtjeva, a sve s ciljem pribavljanja izjašnjenja učesnika u postupku. Međutim, učesnici u postupku javnih nabavki, tj; ponuđači d.o.o. „Unifarm“ a potom i d.o.o. „Medicom“, su se 26.10.2017. godine, odnosno 08.11.2017. godine, izjasnili da nisu saglasni da se tužiocu daju tražene informacije, jer se radi o povjerljivim informacijama. Stoga, postupajući po presudi Okružnog suda u Banjaluci, broj: 11 0 U 022550 18 U od 28.05.2018. godine, donesen je osporeni akt, kojim je žalba tužioca odbijena, te utvrđen izuzetak od objavljivanja informacija, u smislu člana 7. navedenog zakona, a iz svih razloga koji se navode u osporenom aktu. Znači, navodi tužbe su neosnovani i u konkretnom slučaju postupano je u skladu s navedenom zakonskom odredbom, s obzirom da se radilo o informacijama koje uključuju povjerljive komercijalne interese trećih strana u postupku javnih nabavki, a koji su se jasno izjasnili da nisu saglasni sa dostavljanjem informacija u predmetnom postupku, zbog čega zahtjevu tužioca nije moglo biti udovoljeno. Nadalje, netačni su i navodi tužioca da mu nisu dostavljena izjašnjenja učesnika u postupku javnih nabavki, iz razloga što su isti dostavljeni po nalogu suda, u aprilu 2018. godine, i to u dovoljnom broju primjeraka za sud i tužioca. Isto tako su neosnovani navodi da je tuženi imao za cilj da odugovlači postupak, koja činjenica ne proizilazi iz dopisa koji su upućeni tužiocu, a na šta jasno ukazuje i dostavljena dokumentacija.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik RS broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor na tužbu, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da je tužilac 16.10.2017. godine, podnio zahtjev za dostavu informacija koje su pod kontrolom tuženog, i to: kopije zapisnika sa javnog otvaranje ponuda, izvještaja o ocjeni pristiglih ponuda, odluke o dodjeli ugovora, ugovora o predmetnoj nabavci (potpisanog), izvještaja o postupku nabavke i realizacije ugovora za postupak javne nabavke, te ponovljenu nabavku potrošnog medicinskog materijala (reagensi, testovi i ostali materijal za Zavod za kliničku laboratorijski dijagnostiku), za potrebe tuženog za LOT 6 i 8, za koju je objavljeno Obavještenje o javnoj nabavci broj: 1255-7-1-383-3-104/17, na portalu Javnih nabavki, kao i informacije da li je u provedenim postupcima bilo žalbi na postupak (njihov ishod i eventualne žalbe KRŽ/URŽ BiH) i naknadno zaključenih aneksa. U vezi sa tim zahtjevom, tuženi je dostavio odgovor broj: 01-14020-2/17 od 20.10.2017. godine, u kojem ga obavještava da zahtjev uključuje komercijalne interese trećih strana, o čemu će se isti obavjestiti, u smislu člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik RS broj: 20/01), tako da se iz tih razloga na 15 dana prolongira rok za dostavljanje odgovora u vezi sa podnesenim zahtjevom. Nakon pribavljenih izjašnjenja ponuđača koji su učestvovali u postupku javnih nabavki, koji se odnose na predmetni zahtjev, tuženi je aktom – odgovor broj: 01-14020-4/17 od 31.10.2017. godine, obavijestio tužioca da je vezano za ponovljenu nabavku potrošnog medicinskog materijala (reagensi, testovi i ostali materijal za Zavod za kliničku laboratorijski dijagnostiku), za potrebe tuženog za LOT 6 i 8, tender broj: 01-6735-7/17 od 17.05.2017. godine, takođe potrebno pribavljanje saglasnosti učesnika u postupku (ponuđača), u smislu člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama, uz napomenu da se jedan od ponuđača izjasnio da nije saglasan sa davanjem informacija, zbog čega nije moguće da se traženom zahtjevu udovolji i time dostave kopije traženih odluka. Međutim, tužilac je 02.11.2017. godine, podnio zahtjev broj: 02-97 R (94), u kojem traži da se povodom podnesenog zahtjeva donese odluka u formi upravnog akta, u cilju korišćenja pravne zaštite pred drugostepenim organom, napominjući da mu nije dostavljeno izjašnjenje treće strane, kao i da su nejasni razlozi vezano za štetu koja bi navodno proistekla iz objavljivanja traženih informacija. Shodno tome, tuženi je nakon pribavljenih izjašnjenja učesnika javnih nabavki, donio akt – odgovor broj: 01-14020-5/17 od 06.12.2017. godine, u kojem tužioca obavještava da je postupio po njegovom zahtjevu, te da je pribavio izjašnjenja učesnika u postupku javnih nabavki, u smislu člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama, koji su pak dostavili nepotpuna izjašnjenja na postavljene upite tuženog, tražeći razumjevanje od tužioca u pogledu konačne odluke o njegovom zahtjevu, a radi pribavljanja dodatnih izjašnjenja od strane učesnika u postupku. Protiv tog akta - odgovor broj: 01-14020-5/17 od 06.12.2017. godine, tužilac je izjavio žalbu broj: 02-97 R (161) od 21.12.2017. godine, da bi nakon toga aktom od 23.02.2017. godine, urgirao donošenja odluke po žalbi. Uprkos tome, tuženi nije donio odluku po žalbi od 06.12.2017. godine, niti je odluku pa žalbi donio naknadno u roku od 60 dana, zbog čega je tužilac pred Okružnim sudom u Banjaluci pokrenuo upravni spor zbog „ćutanja uprave“, koji je okončan donošenjem presude broj: 11 0 U 022550 18 U od 28.05.2018. godine, tako što je tužba zbog „ćutanja uprave“ uvažena i tuženom naloženo da u roku od 30 dana od dana prijema presude donese odluku po žalbi broj: 02-97 R (161) od 21.12.2017. godine, izjavljene protiv akta tuženog broj: 01-14020-5/17 od 06.12.2017. godine, što je tuženi i učinio donošenjem osporenog akta, kojim je žalbu odbio i utvrdio izuzetak od objavljivanja informacija, u smislu člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama, jer zahtjev tužioca uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane, učesnika postupka označene javne nabavke. U obrazloženju osporenog akta se navodi hronologija predmetnog postupka, prema kojoj se tužilac 19.10.2017. godine, pismeno obratio tuženom sa zahtjevom da mu se dostavi dokumentacija koja se odnosi na postupak javnih nabavki – Ponovljena nabavka potrošnog materijala (reagensi, testovi i ostali materijal za Zavod za kliničku laboratorijsku dijagnostiku) za LOT 6 i LOT 8, za koju je na portalu javnih nabavki objavljeno Obavještenje o javnoj

nabavci, zbog čega je postupljeno u smislu člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik RS broj: 20/01). Nakon dobijenih izjašnjenja od strane učesnika u postupku javne nabavke - d.o.o. „Unifarm“ i d.o.o. „Medicom“, a u kojem su se isti izjasnili da nisu saglasni da se tužiocu daju tražene informacije, jer se radi o povjerljivim informacijama, a postupajući u izvršenju presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 022550 18 U od 28.05.2018. godine, odnosno odlučujući o žalbi tužioca od 21.12.2017. godine, izjavljenoj protiv akta od 06.12.2017. godine, to je i odlučeno kao u izreci osporenog akta.

Osporeni akt je nepravilan i nezakonit.

Odredba člana 3. stav 2. tačka d) Zakona o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik RS broj: 20/01, u daljem tekstu: ZOSPI), propisuje da je „javni organ“ pravno lice koje je u vlasništvu ili koje kontroliše javni organ (izvršni, zakonodavni, pravosudni, organ koji obavlja javnu funkciju, a imenovan je ili ustanovljen u skladu sa zakonom i bilo koji drugi upravni organ, prema članu 2. tačka a) do d), a stavom 3. istog člana, propisano je da „kontrola“ znači ili raspolaganje informacijama ili kontrola pristupa informacijama, dok je stavom 5. propisano da je „nadležan javni organ“, javni organ koji ima kontrolu nad traženom informacijom, a to je javni organ koji je sačinio informaciju ili za koga je sačinjena informacija. Ako se javni organ koji je sačinio informaciju ili za koga je sačinjena informacija, ne može utvrditi, onda je nadležan onaj organ čija je funkcija najbliža traženoj informaciji.

Nadalje, odredba član 14. stav 2. ZOSPI, propisuje da ako se odobori pristup informaciji bilo delimičnoj ili cijeloj informaciji, nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca zahtjeva, pa se tako dopisom: a) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnosti ličnog pristupa informacijama u prostorijama nadležnog javnog organa i b) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnostima umnožavanja, procenjenim troškovima umnožavanja, te da se umnožavanje podnosiocu zahtjeva obezbjeđuje nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije veoma složeno ili dugotrajno, umnožavanje se obezbjeđuje podnosiocu zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnosioca zahtjeva i za nadležan javni organ; i/ili prilaže kopija tražene informacije kada se ona obezbjeđuje besplatno u smislu člana 16. ovog zakona.

Valja istaći, da je Klinički centar zdravstvena ustanova, u smislu odredbe člana 41. stav 1. tačka i) Zakona o zdravstvenoj zaštiti (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 18/99, 58/01, 62/02, 106/09 i 44/15), kojeg kao Javnu zdravstvenu ustanovu osniva Republika (član 42. stav 2), dok je članom 60b) stav 4. navedenog zakona, propisano da se u Kliničkom centru organizuje snabdijevanje lijekovima i medicinskim sredstvima u skladu sa zakonom koji uređuje oblast apotekarske djelatnosti.

Dakle, među stranama je sporno da li je tuženi u obavezi ili ne, udovoljiti zahtjevu tužioca, pa time dostaviti mu tražene kopije zapisnika sa javnog otvaranje ponuda, izvještaj o ocjeni pristiglih ponuda, odluke o dodjeli ugovora, potpisan ugovor o predmetnoj nabavci, izvještaj o postupku nabavke i realizacije ugovora za postupak javne nabavke, kao i ponovljenu nabavku potrošnog medicinskog materijala (reagensi, testovi i ostali materijal za Zavod za kliničku laboratorijski dijagnostiku), za potrebe tuženog za LOT 6 i 8, za koju je objavljeno Obavještenje o javnoj nabavci broj: 1255-7-1-383-3-104/17, na portalu Javnih nabavki, te informacije da li je u provedenim postupcima bilo žalbi na postupak (njihov ishod i eventualne žalbe KRŽ/URŽ BiH), ali i naknadno zaključenih aneksa ugovora.

Naime, tuženi smatra da osporeni akt nema svojstvo akta iz člana 7. ZUS, u pogledu elementa koji se odnosi na donosioca akta, niti u pogledu elementa koji se odnosi na materiju o kojoj je odlučivano u aktu kojeg tužilac osporava, zbog čega osporeni akt kao takav ne može biti predmet ovog upravnog spora, te predlaže da se tužba odbaci.

Međutim, istaknuti prigovori tuženog ukazuju se bez osnova, s obzirom da je tuženi nesumljivo organ iz člana 4. ZUS (pod organom u smislu ovog zakona, podrazumijevaju se

republički organi uprave i republičke upravne organizacije, organi jedinice lokalne samouprave, preduzeća, ustanove i druga pravna lica kada u vršenju javnih ovlašćenja, rješavaju u upravnim stvarima), a u vezi sa članom 42. stav 2. i 60b) stav 4. Zakona o zdravstvenoj zaštiti, te članom 3. stav 2. tačka đ) i stav 3. i 5. Zakona o slobodi pristupa informacijama, s obzirom da je tuženi Javna zdravstvena ustanova, kojeg je osnovala Republika (član 42. stav 2. Zakona o zdravstvenoj zaštiti), što upućuje na zaključak da je tuženi pravno lice iz člana 3. stav 2. tačka đ) Zakona o slobodi pristupa informacijama, koje kao takvo raspolaže traženim informacijama, u smislu člana 60b) stav 4. Zakona o zdravstvenoj zaštiti.

U konkretnom slučaju, tuženi se u spornom dijelu zahtjeva poziva na odredbe člana 7. ZOSPI, kojim se utvrđuje izuzetak kod povjerljivih komercijalnih informacija, navodeći da zahtjev tužioca uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane, odnosno učesnika postupka označene javne nabavke, koji na poziv tuženog nisu dali saglasnost da se tražene informacije dostave tužiocu, uz obrazloženje da se radi o povjerljivim poslovnim informacijama. Inače, javno mijenje treba i mora da ima saznanja o radu javnih organa, jer isti ne mogu biti izolovani od suda javnosti, uz potrebu ocjene okolnosti svakog slučaja, odnosno interesa lica na koja se traženi podaci odnose.

Valja istaći, da je odredbom člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik RS broj: 20/01, u daljem tekstu: ZOSPI), propisano da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama pod kontrolom javnog organa radi promocije transparentnosti i odgovornosti tih organa u skladu sa javnim interesom, s tim što ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima, kako je to utvrđeno odredbama člana 6, 7. i 8. navedenog zakona, a odredbom člana 9. istog zakona, propisano je da će u donošenju odluke, da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom, nadležni javni organ razmotriti okolnosti, kao što su (ali nisu ograničene), svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, sudsku pogrešku, zloupotrebu vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašćeno korištenje javnih fonodava ili opasnost po zdravlje ili bezbjednost pojedinaca, javnosti ili okoline, dok je u odredbi člana 10. ZOSPI, propisano da ako je deo traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav deo i objaviti ostatak informacija, osim ako zbog ovog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive.

Dakle, privatnost i drugi legitimni privatni interesi mogu biti osnov za uskraćivanje davanja određenih informacija, ali u tom slučaju javni organ provodeći test javnosti (član 9) mora utvrditi da li zaštita privatnog interesa ima prevagu nad interesom javnosti da sazna određene podatke, ili da li je veća šteta ako javnost ne bude upoznata sa tim podacima, od štete koju bi eventualno trpila lica na koja se odnose ti podaci.

Znači, ZOSPI garantuje pristup svim informacijama koje su u posjedu javnog organa, jer je cilj tog zakona da se ustanovi da informacije koje su pod kontrolom javnog organa, predstavljaju javno dobro i da javni pristup informacijama promoviše veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces, s napomenom da pristup informacijama može biti ograničen, ali samo na način kako je to propisao Zakon o slobodi pristupa informacijama. Dakle, svako fizičko i pravno lice, u smislu člana 4. ZOSPI, ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, dok svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije, pri čemu ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima utvrđeno ovim zakonom, tako da se u smislu odredbe člana 25. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, njime ne mogu ograničavati prava i obaveze koje propisuje Zakon o slobodi pristupa informacijama.

Dakle, tuženi osporeni akt temlji na članu 7. ZOSPI, navodeći da zahtjev tužioca uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane, odnosno učesnika postupka javne nabavke, koji su ga obavijestili da bi objavljivanje traženih informacija moglo imati štetne

posljedice po njihovo buduće poslovanje, pogotovo u odnosima sa poslovnim partnerima, obrazlažući da su tražene informacije poslovna tajna, zbog čega bi objavljivanje istih moglo ugroziti njihove komercijalne interese. Međutim, ovakvo odlučivanje tuženog je nezakonito, s obzirom da je tužilac lice iz člana 4. ZOSPI, pa kao takav ima legitiman interes za tražene informacije, jer se po prirodi stvari radi o informacijama koje su slobodne (javni konkurs), pa kao takve moraju biti dostupne, izuzev informacija koje predstavljaju izuzetak, odnosno informacija koje se protive javnom interesu ili opravdanom interesu jedne od stranaka ili trećih lica, a to je slučaj gdje zaštita privatnog interesa ima prevagu nad interesom javnosti ili interesom trećeg lica da sazna određene podatke, što znači, da privatnost i drugi legitimni privatni interesi mogu biti osnov za uskraćivanje davanja određenih informacija, samo ako je to opravdano i ako bi davanjem određenih informacija o tim licima istima eventualno prouzrokovalo štetu. To znači, da je tužilac u okviru svojih nadležnosti ovlašćen da inicira i promoviše transparentnost rada javnih organa, radi zaštite javnog interesa, unapređenja i jačanja odgovornosti rada javnih institucija, dok je tuženi kao javni organ dužan da mu omogući pristup traženim podacima.

Nadalje, tuženi uopšte ne navodi koje se to od traženih informacija smatraju povjerljivim, i iz kojih razloga bi objavljivanjem istih, nastala šteta za treće strane (učesnike postupka javnih nabavki), uzimajući u obzir činjenicu da se zahtjevom traži dostava više dokumenata, i to: izjave o sukobu interese članova Komisije za javne nabavke; zapisnika sa javnog otvaranja ponuda; izvještaja o ocjeni pristiglih ponuda; odluke o dodjeli ugovora; ugovora o predmetnoj nabavci; te izvještaja o postupku nabavke i realizacije ugovora za postupak javnih nabavki: 1) nabavka potrošnog materijala i uređaja za proširenje pasivne mrežne opreme za koju je objavljeno obavještenje o javnoj nabavci broj 1255-1-1-255-3-71/17 na portalu Javnih nabavki, i 2) nabavka aktivne mrežne opreme za potrebe CMB i NW i za povezivanje GAK, INF, TEB, SW sa CMB UKC RS, za koju je objavljeno obavještenje o javnoj nabavci broj: 1255-1-1-419-3-118/17 na portalu javnih nabavki, a koje su pod kontrolom tuženog, kao javnog organa. Ovo iz razloga, što se radi o javnom konkurs i za objavljivanjem traženih informacija nesumljivo postoji opravdani interes javnosti. Primjetno je da tuženi prilikom odlučivanja o zahtjevu uopšte nije proveo test javnog interesa, na način propisan članom 9. ZOSPI, već je samo pribavio izjašnjenje treće strane (učesnika i pobjednika javnog konkursa), te lakonski sa uopštenim obrazloženjem odbio pristup traženim informacijama, jer kako navodi treća strana smatra da bi objavljivanje traženih informacija za nju moglo imati štetne posljedice u budućem poslovanju, u odnosima sa poslovnim partnerima, jer su tražene informacije poslovna tajna. Kada se pođe od činjenice da tužilac između ostalog zahtjeva da mu se dostavi izvještaj o ocjeni pristiglih ponuda, odluka o dodjeli ugovora, potpisan ugovor o predmetnoj nabavci (uz poštovanje informacija koji se odnose na lične informacije), izvještaj o postupku nabavke i realizacije ugovora za postupak javne nabavke, te ponovljenu nabavku potrošnog medicinskog materijala i naknadno zaključenih aneksa, postavlja se pitanje na osnovu čega traženo predstavlja poslovnu tajnu ili bi imalo štetne posljedice za buduće poslovanje pobjednika javnog konkursa (treće strane). Stoga, traženje navedenih informacija koje su pod kontrolom tuženog kao javnog organa, nesumljivo ne predstavlja izuzetke koji predstavljaju povjerljive komercijalne interese treće strane, i koji se trebaju štiti, u smislu odredbe člana 7. ZOSPI, uz napomenu da recimo traženi ugovor o predmetnoj nabavci, može da predstavlja izuzetak, ali samo u dijelu kojim bi se trećim licima eventualno mogla prouzrokovati šteta (npr. lični i drugi štićeni podaci, itd), uz svakako prethodno razmatranja svih relevantnih okolnosti datog slučaja, u smislu odredbe člana 9. stav 2. ZOSPI, zbog čega je ovu tužbu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlašćenja iz člana 31. stav 1. i 2. ZUS.

U smislu člana 50. ZUS, tuženi je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana, od dana prijema ove presude, donese novi upravni akt uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Odluka o troškovima spora temelji se na odredbi člana 5. i 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 63/11), a u vezi s članom 386. stav 1, 387. i 396. stav 1, stav 2. i stav 3. Zakona o parničnom postupku (Službeni glasnik RS broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), te su tužiocu dosuđeni troškovi upravnog spora, koji se odnose na taksu na tužbu i taksu na presudu u iznosu od po 100,00 KM, tj; ukupno 200,00 KM, shodno Tarifnom broju 22. i 23. Zakona o sudskim taksama (Službeni glasnik RS broj: 73/08 i 49/09).

ZAPISNIČAR
Radanović Vesna

SUDIJA
Stamenić Đarko

